

C/2024/970

29.1.2024

Skarga wniesiona w dniu 1 grudnia 2023 r. – UG/Parlament

(Sprawa T-1133/23)

(C/2024/970)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: UG (przedstawiciele: adwokaci J. Martínez Gimeno, X. Codina García-Andrade, F. Díaz-Grande Rojo i S. Fernández Tourné)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji ustalającej wydanej wobec strony skarżącej wskutek: a) niezgodności z prawem art. 76 ust. 1 lub 1a przepisów wykonawczych do Statutu posła do Parlamentu Europejskiego w brzmieniu wynikającym z decyzji Prezydium Parlamentu Europejskiego z dnia 12 czerwca 2023 (¹) r. zmieniającej przepisy wykonawcze do Statutu posła do Parlamentu Europejskiego oraz b) niezgodności z prawem art. 76 ust. 2a tych samych przepisów wykonawczych w brzmieniu wynikającym z decyzji Prezydium Parlamentu Europejskiego z dnia 10 grudnia 2018 r. (²); stwierdzenie nieważności również wszystkich późniejszych decyzji o ustaleniu praw strony skarżącej z uzupełniającego dobrowolnego systemu emerytalnego (UDSE) z tego samego powodu.
- zobowiązanie Parlamentu Europejskiego do wydania nowych decyzji o ustaleniu praw z UDSE w stosunku do strony skarżącej w wysokości, która miałaby zastosowanie zgodnie z brzmieniem art. 76 wspomnianych przepisów wykonawczych do Statutu posła do Parlamentu Europejskiego sprzed decyzji z 2023 r. i 2018 r., zarówno w odniesieniu do samej decyzji ustalającej, jak i wszystkich późniejszych decyzji o ustaleniu wydanych po tym dniu;
- zobowiązanie Parlamentu Europejskiego, na podstawie tych nowych decyzji o ustaleniu praw, utrzymania w mocy kwot już zapłaconych stronie skarżącej z tytułu praw z UDSE oraz zapłaty różnicy między kwotą wynikającą decyzji ustalającej (oraz późniejszych, wydanych do dnia ogłoszenia wyroku) a kwotą, która miałaby zastosowanie zgodnie z brzmieniem art. 76 wspomnianych przepisów wykonawczych do Statutu posła do Parlamentu Europejskiego sprzed decyzji z 2023 r. i 2018 r., wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia, w którym różnica ta miała zostać wypłacona do pełnej zapłaty; oraz
- obciążenie Parlamentu Europejskiego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący naruszenia art. 27 ust. 2 decyzji 2005/684/WE (³), Euratom Parlamentu Europejskiego z dnia 28 września 2005 r. w sprawie przyjęcia statutu posła do Parlamentu Europejskiego (zwanego dalej „statutem”) oraz art. 25 ust. 2 regulaminu Parlamentu Europejskiego, które stanowią odpowiednio, że nabyte prawa i uprawnienia pozostają w pełni w mocy i że Parlament może ustalić zasady i warunki nabywania nowych praw.
2. Zarzut drugi, dotyczący naruszenia zasady pewności prawa i ochrony praw nabytych przez stronę skarżącą przed wydaniem decyzji z 2023 r., przy czym nie ma żadnego uzasadnienia ani wyważenia wchodzących w grę interesów pozwalających na tę zmianę.

(¹) Decyzja Prezydium Parlamentu Europejskiego z dnia 12 czerwca 2023 r. zmieniająca przepisy wykonawcze do Statutu posła do Parlamentu Europejskiego (Dz.U. 2023, C 227 s. 5)

(²) Decyzja Prezydium Parlamentu Europejskiego z dnia 12 czerwca 2023 r. zmieniająca przepisy wykonawcze do Statutu posła do Parlamentu Europejskiego (Dz.U. 2023, C 466, s. 8).

(³) Dz.U. 2005, L 262, s. 1.

3. Zarzut trzeci, dotyczący naruszenia istoty podstawowego prawa własności przewidzianego w art. 17 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą praw podstawowych”), ogólnej zasady niezależności parlamentarnej i zasady równości. Środki przyjęte decyzją z 2023 r. pozbawiają treści prawo strony skarżącej do emerytury, chronione na mocy art. 17 karty praw podstawowych, jako że nie przestrzegają minimum wymaganego przez orzecznictwo dotyczące dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/94/WE z dnia 22 października 2008 r. w sprawie ochrony pracowników na wypadek niewypłacalności pracodawcy, a ponadto naruszają zasadniczą minimalną treść praw emerytalnych strony skarżącej wynikających z UDSE. Podobnie wyżej wymienione środki naruszają ogólną zasadę niezależności parlamentarnej, która konkretyzuje się w prawie do emerytury strony skarżącej, oraz zasadę równości, ponieważ nie są przewidziane podobne środki w zakresie uprawnień emerytalnych obecnych posłów do Parlamentu Europejskiego.
  4. Zarzut czwarty, dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności, ponieważ środki przyjęte decyzją z 2023 r. całkowicie pomijają wyważenie wchodzących w grę interesów; realizują one cel leżący w interesie ogólnym w sposób abstrakcyjny, który nie jest uzasadniony w świetle konkretnych okoliczności sprawy związanych z UDSE utworzonym przez sam Parlament Europejski, i w każdym razie są środkami znacznie bardziej obciążającymi niż te, które mogłyby zostać przyjęte.
  5. Zarzut piąty, dotyczący naruszenia uzasadnionych oczekiwań w zakresie, w jakim Parlament Europejski udzielał stronie skarżącej w sposób stały dokładnych, bezwarunkowych i spójnych zapewnień, że nabyte prawa emerytalne będą przestrzegane i że pozostanie on odpowiedzialny prawnie po wyczerpaniu się aktywów Funduszu.
  6. Zarzut szósty, dotyczący tego, że emerytura strony skarżącej jest emeryturą pochodną wcześniejszej emerytury byłego posła do Parlamentu Europejskiego, który pobierał emeryturę przed wydaniem decyzji z 2018 r., a nawet przed wejściem w życie statutu posła, a zatem przysługiwało mu prawo w pełni nabyte na długo przed wydaniem decyzji z 2018 r. Podobnie, zgodnie z mającym zastosowanie orzecznictwem, strona skarżąca miała „uprawnienia” nabyte przed wydaniem decyzji z 2018 r. Podobnie opłata w wysokości 5 % ustanowiona decyzją z 2018 r. stanowi naruszenie praw i zasad przedstawionych w zarzutach od trzeciego do piątego (istotna treść prawa własności, zasada proporcjonalności i zasada ochrony uzasadnionych oczekiwań).
-